

המשפט הנצחי

גור דינו של המשפט מלחי כבר נחרץ. אומרים ששד סוף ימיו הוא יצטרך להשתתף במשפט מלחי. הוא לא יוכל להסתלק מזה אפילו ליום אחד. כי הרי בשבילו עושים את זה. הוא יצטרך לכהן כנאשם, יום יום, שש שעות, משנה מלאה. יהיו לו אולי כמה ימי מחלה, שבחן, חגים וחופשה שנתית, אם אלוהים ירצה, והמשפט יסתיים אי פעם, יהיה זה בטח קשה מאוד להתחיל להתרגל למקצוע חדש.

קשה מאוד להיות נאשם במשפט מלחי, אבל סובל מזה, לפחות, רק אדם אחד, בעוד שלהיות צופה עוד יותר קשה, וסובלים מזה כמה מאות אנשים.

בשמונה בבוקר, שעה לפני התחלת המשפט, האולם כבר מלא מפה אל פה. כל המקדים זוכה מי שבא ראשון מקבל מקום בשורה הראשונה, מי שמגיע אחרון מקבל מקום במסדרון, ומחכה לתורו.

"זה משפט זה?" שואל בוילווול חיים הינדי, שהגיע לבית-המשפט עוד ברבע לשמונה עם שקית סנדביצים, ותפס מקום לשלושת החברים שלו. שיבואו יותר מאוחר. "איזה מין משפט זה. כל יום אני חושב: היום תבוא האשה הזאת, ותגיד מה הוא עשה לה. אבל אלה כאן מבזבזים את הזמן שלנו על שטויות."

אלברטו מויאל, שהגיע יותר מאוחר, ותפס מקום רק בשורה הראשונה בצד, גם כן ממורמר מאוד מהמצב. "אני, אין לי עבודה. מחפש כל היום עבודה ולא מוצא. אז אני בא להנה בשביל ההנאה, ולא נותנים. מוציאים את הנשמה של הבן-אדם במשפט הזה. פטיפון, רדיו, טייפריקורדר, לא מבינים מה הם רוצים."

"אתה מחפש עבודה בבית-המשפט?" אני מנסה לשאול בעדינות. "אז איפה שאני אחפש עבודה?" הוא עונה. "את חושבת שאם אני אחפש במקום אחר, אני אמצא?"

אליהו חלפון הגיע לבית-המשפט רק במיקרה. הוא יושב בשורה השנייה באמצע, עם צוואר מתוח וגב זקוף, ומבקש מהאיש היושב לפניו שלא יסתיר לו. לפעמים הוא מבקש ממנו שיזוז יוון ימינה, ולפעמים הוא מבקש ממנו שיוזז שמאלה, זה תלוי לאיזה צד ההוא זז בפעם הראשונה. המסתיר מתרגז, ומעיר לו שעוד אין מה לראות. אבל אליהו חלפון מתרגז בחזרה ו"לוחש לו: "ששש... אל תדבר. הם תיכף באים."

הוא הגיע למשפט רק במיקרה. הוא זרק במיקרה סיר עם מרק, ואפילו לא מרק חם, על הראש של האמא שלו, והאמא שלו הגישה נגדו תלונה.

אז הוא בא לבית-המשפט, ושאל איפה השופט. אמרו לו שהשופט זה בבית-המשפט המחוזי, בחדר מספר ארבע, והוא הלך שם. לפעמים הוא יורד לבית-המשפט השלום, לראות מה עם המשפט שלו, ותיכף הוא חוזר למשפט של השופט.

אבל גם לו יש תלונות. "לא שומעים מה הם מדברים", הוא אומר, "אמרת לי ששופט בהפסקה שידברו יותר בקול רם. לא שומעים. אבל הוא היה ממחרת החר שלו. עד שאמרת לי את זה עוד פעם, אז אמר לי משהו בשקט, וכש-אמרת לי: "מה? אני לא שומע." הוא התרגז וסגר את הדלת. אני לא יודע למה.

המשפט עצמו מוצא חן בעיניו. "שמעתי שעוד מעט תבוא האשה הזאת. איוה ממזרה זאת! איך משגעת את כולם על הרגליים?"

חוץ מזה יושבים במשפט גם תלמידי בית-ספר, שהסתלקו מהשיעורים, חיילים בחופשה, מלחים שבאו לראות את המולדת, פועלי נקיון שגמרו את הנקיון, נערות ציירות המחפשות חתנים, סבלים מהרחוב הסמוך, צעירים דתיים מהסביבה, גנבים בנופש, כייסים וטרסורים בשעות המנוחה, ושופטים בשעות העבודה.

כשמצליחים להגיע לתוך המשפט עצמו, מתברר שבאמת אין שום סיכוי שהוא ייגמר אי פעם. הקטגור, עזרא הדייה, עומד זקוף, ומנפנף בגלימה שלו. "האם, הוא שואל. השופט בקר מתכופף אל הנייר ורושם: "האם." הוא מסמן לעורך-הדין להמשיך.

"בקטע!" קורא הדייה בהתרגשות, כשהוא מנפנף בגלימת הטוריאדור שלו, ומחייך חיוך של ניצחון אל הקהל. השופט רושם: "בקטע." "שלאחר", ממשיך הדייה, והשופט מעיר לו שלא ימהר. הדייה מחכה, זורק את ראשו לאחור. משחק עם הגלימה שלו, זוקף את גבו, וזרק שוב את המילה הבאה: "שלאחר." השופט רושם.

"הרעש", רועם הדייה. מרגישים שהוא תפס את השור בקרניו. הוא רוקע ברגליו, גותן ניפנוף מעורר הערצה בגלימה שלו, מושך את צווארו בגאוה, ומניע ביד, בתנועה של: לא, לא צריך להריע, זה שום דבר בשבילי.

עכשיו מחכים לתשובת העד. העד לא עונה. חיוך הניצחון של הקטגור מתרחב. הוא מנפנף

קהל במסדרון משפט מלחי

שוב בגלימה, זורק עוד מבט של מאטדור אל הקהל, ומנפנף בכתפיו אל השופטים. "רגע, מה זה היה, שאלה או תשובה?" שואל השופט. הקטגור-הטוריאדור עוזב רגע את הגלימה שלו, ומביט בניידות. "זו היתה שאלה", הוא מודיע.

"איזה שאלה?" שואל השופט. הטוריאדור קורא מהניירות שלו: "האם בקטע שלאחר הרעש, סימן שאלה."

העד עדיין לא יודע את התשובה, והשופט מצווה על הטוריאדור לגמור את השאלה שלו. השאלה נמשכת. "הממושך". רגע. השופט רושם. "מה הוא אומר?" שואל העיתונאי של ידיעות, את העיתונאי של מעריב. הוא אמר "הממושך", אומר העיתונאי של מעריב לעיתון נאי של ידיעות.

השופט מרים את הראש ושואל: "מי זה מת-לחש שם?" השאלה עדיין נמשכת. המילה הבאה היא "שמעת". העיתונאי של מעריב לא שמע את ה"שמעת", והוא מבקש מהעיתונאי של ידיעות שיתן לו להעתיק ממנו את החומר.

מדוע הם לא משתמשים במזכירה או בקצ'רנית? אני שואלת את העיתונאי של מעריב. הוא מסתכל עלי בליגלוג, ובינתיים מאבד את המילה הבאה. הוא ממחרר להעתיק אותה מהחבר שלו.

מישהו מנסה להימלט מן האולם. השופט מרים את הראש מהרשימות שלו ואומר: "אני מבקש לא לצאת באמצע הישיבה."

אבל אני צריך. נאנח האיש. השמש חוסם לו את הדרך, "אם אתה צריך — יכולת לא להיכנס." הוא לוחש לו, בנימוס.

הטוריאדור פותח את פיו, נושם, ומתכוונ להשמיע את המילה הבאה. במקום מילה שומעים קול פעמון. כולם קמים. השופטים יוצאים

החוצה. הקהל מתמתח. אנשים חדשים נכנסים ומתיישבים דרוכים על הכסאות. כולם מחכים להמשך השאלה, שיתקיים לאחר ההפסקה.

צריך להחליף

בעיתון הארץ התפרסמה ידיעה של יאיר קוטלר, לפיה עורכים מנהלי-מחלקות בעיריית תל-אביב הזמנות לריהוט חדש במשרדיהם, וזאת למרות מצבה הכספי הקשה של העירייה.

פניתי למשרדו של דובר העירייה, ובמשרד הכחישו את הדבר, וטענו שכתב הארץ נלחם בהם כבר הרבה זמן, ומשמין אותם ללא סיבה. פניתי ליאיר קוטלר, והוא אמר שהעירייה כבר עשר שנים מכחישה באופן קבוע את כל מה שהוא כותב.

ראיתי שהאמת לא יוצאת כל כך בקלות ל-אור, והלכתי לעירייה, כדי לברר מה לא בסדר בריהוט הישן, ואם באמת צריך לקנות ריהוט חדש.

התברר לי שהריהוט הישן באמת לא מתאים. במשרד הראשון, למשל, בקומה הראשונה, ישבו שלוש מזכירות, ואף כיסא, ואף שולחן, לא התאימו להן. מזכירה אחת טענה שהשולחנות נורא לא נוחים. הם נמוכים מדי, וכל מה שאוכלים, נשמי על השמלה. חנה הכתבנית והתאוננה שסלי-הניירות של העירייה לא די גדולים. הקליפות של האשכוליות נשפכות הן חוצה. שרה כהן אמרה שיש יותר מדי אור בחדר. השמש נכנסת לעיניים. צריך להחליף את השמש.

בחדר השני הרהיטים היו עוד פחות מתאימים. מזכירה אחת, נמוכה מאוד, אמרה שהשולחן גבוה מדי. הוא מגיע לה עד לצוואר, והיא לא יכולה לעבוד ככה. ברור שצריך להקטין את השולחן או להגדיל את המזכירה.

פקיד זקן שישב בחדר הסמוך, התלונן ש-סידרו את חדרי-השירותים יותר מדי רחוק. עשר פעמים ביום הוא צריך ללכת את המרחק העצום הזה. רחל, פקידה מבוגרת שישבה על-ידו, אמרה שהחלונות הרבה יותר מדי גבוהים, ואי אפשר לראות כל כך ברור את החיות ש-בגן-החיות.

בחדר אחר היו תלונות על גודל השולחנות. "אין בהם די מקום", התלוננה הפקידה. ובאמת ראו שכוס התה שלה נמצאת על הרצפה, ועל השולחן יש בקושי מקום לסנדביצים; ל-טפר, לכלי הקוסמטיקה, ולארנק.

בקומה השנייה פיהקה לי פקידה אחת שה-רהיטים מרדימים אותה. ופקיד מבוגר טען ש-השולחן רחב מדי, ואין לו מה לעשות עליו. החדר היחידי שלא היו בו שום טענות, היה חדר קטן, בקומה הרביעית. שהיה מלא כסאות ושולחנות וארונות. אבל לא היה בו אף בן-יום אחד.

בתום הסיוור בבניין הבנתי תיכף שהעירייה צודקת. אין ברירה אלא להחליף את הריהוט. כשהו מוכרחים להחליף, והרהיטים לפחות לא ידרשו פיצויים.

תחזקת ידי כל אחינו

בבצלאל אסור ללמוד את הברית החדשה, כדי להבין את יצירות ליאונרדו דה-ווינצ'י, רפאל ומיכאל אנג'לו.

בעקבות זה הציע הפרופ' ש. ה. ברגמן, ב-אירוניה, לבטל את סימן הצלב במתמטיקה. אני חושבת שזו הצעה טובה מאוד, וצריך להמשיך בה הלאה. את השם של עמק המצלבה, למשל, כבר שינו, אבל העבודה עדיין מרובה. לתמונה של בוטיצ'לי וינוס עולה מן הגלים. צריך לקרוא הבתולה הקדושה עולה מן הגלים.

כדי לא להרגיז את הנוצרים, לעומת זאת, כדי שהיהודים לא ירגישו לא טוב, כשהם מסתכלים על הסעודה האחרונה של דה-ווינצ'י, צריך לקרוא לה סתם ארוחת צהרים. כדי שיוכלו ליהנות מישו על הצלב, אפשר יהיה לקרוא לה הדחת לבון.

למדונת הסלעים של ליאונרדו, צריך לקרוא בחירת מלכת הצעדה, ולמתיאוס פסיון של באך, יוכלו לתת את השם תחזקת ידי כל אחינו, מנויי התזמורת.